தருமபுர ஆதீன இலவச வெளியீடு.

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

தருமபுர ஆதீனத்து அ-வது மகாசந்நிதானம்

ஸ்ரீலஸ்ரீ அழகியதிருச்சிற்றம்பலதேசிக ஞானசம்பந்த சுவாமிகள்மீது

சொர்க்கபுர மடாலய ஸ்தாபனாசாரியர்

அழகிய திருச்சிற்றம்பல சுவாமிகள்

திருவாய்மலர்ந்தருளிய

கிளிவிடுதூது

திருக்கயிலாய பரம்பரைத் தருமபுரஆதீனத்து

உசு-வது மகாசந்நிதானம்

ஸ்ரீலஸ்ரீ

சண்முகதேசிக ஞானசம்பந்த பரமாசாரியசுவாமிகள்

ஆக்ஞைப்படி

தருமபுரஆதீன வித்வசிகாமணி

நவாளர் ப. அ. முத்துத்தாண்டவராயபிள்ளையவர்களால்

பரிசோதிக்கப்பெற்று

ஒடுக்கம் சிவகுருநாதத்தம்பிரான் சுவாமிகளால்

சீகாழி

குமரன் பிரசில்

பதிப்பிக்கப்பெற்றது.

1938

Copy] [Right.

குமரன் பிரஸ்,
சீர்காழி.

உ

சிவமயம்.

கிளி விடு தூது.

முன்னுரை.

G 1151

உய்வளர மிகுத்த தருமையா தீனத்
தோங்குமேட் டாவது பட்டத்
தெய்வநற் குரவன் மாண்பினைச் சொலுமித்
திருத்தகு நூலிவண் யார்க்கும்
கைவரும் வகையி லச்சினி லேறக்
கருணைசெய் தவர்தரு மைக்கண்
சைவமுந் தமிழுந் தழைக்கவந் தமரும்
சண்முக ஞானதே சிகரே.

திருக்கயிலாய பரம்பரைத் தருமபுர ஆதீனத்து உசவது மகாசந்நிதானம் ஸ்ரீலஸ்ரீ சண்முகதேசிக ஞானசம்பந்த பரமாசாரிய சுவாமிகள் திருவுளம் மகிழும்வண்ணம், கிளிவிடுதூது என்னும் இந் நூல் காழி வித்வசிகாமணியும் இவ்வாதீன வித்வானும் ஆகிய திருவாளர் முத்துத்தாண்டவராயபிள்ளை அவர்களால் பரிசோதிக்கப் பெற்றது. மெய்கண்டசந்தானத்து உமாபதி தேவநாயனார் தமது ஞானசாரியர் மீது நெஞ்சுவிடுதூது என்னும் நூலை இயற்றியருளியது போல, இவ்வாதீனத்துப் பரமசீடரும், சொர்க்கபுரமடாலயத்தைத் தாபித்தவரும் ஆகிய அழகிய திருச்சிற்றமபலதேசிகர் என்பார் தமது ஞானசாரியரும் தருமபுர ஆதீனத்து எட்டாவது மகா சந்நிதானமும் ஆகிய அழகிய திருச்சிற்றம்பலதேசிக ஞானசம்பந்த சுவாமிகளின் மீது இந்நூலைப்பாடி அருளிச்செய்தார். திருத்தேவாரம் முதலிய தெய்வமறைகளில் இங்ஙனம் கிளி முதலியவற்றைத் தலைவியர் தூதாக அனுப்பிவருதல் காணக்கூடும். தருமபுரஆதீனத்தின்கண் குரு மூர்த்திகளாக எழுந்தருளிவரும் மகானுபவர்கள் யாவரும் ஸ்ரீ கைலாச பதியாகிய ஸ்ரீகண்டபரமேசுவரரது அனுக்கிரகத்திருக்கோலங்கொண்ட குருஞானசம்பந்த மூர்த்திகள் என்பதும், அன்னார் தமது சந்நிதிக்கண் அதிதீவிர பக்குவம் அடைந்த உத்தம மாணவர்களுக்கு உண்மை ஞானானுபவத்தை ஆராய்ச்சி ஞானத்தாலும், அனுபவ ஞானத்தாலும்

தெரிவித்துப் பாசநீக்கத்தையும், சிவத்துவ விளக்கத்தையும் இன்னின்ன முறையில் பரிபாலித்து வருகின்றார்கள் என்பதும், இந்தக் கிரமத்தால் மெய்கண்ட பரம்பரையைச் சேர்ந்த இத்தருமபுர ஆதீனம் சத்திய ஞான பீடமாய் இலங்குவது என்பதும், இவ்வாதீனத்து ௪-வது மகா சந்நிதானமாகிய மாசிலாமணி ஞானசம்பந்த சுவாமிகள் மீது குமரகுரு பரசுவாமிகள் இயற்றியருளிய பண்டார மும்மணிக்கோவையிற்போல, இவ்வாதீனத்துத் தமது குருமூர்த்திகள்மீது இந்நூலாசிரியர் பாடியருளிய இக்கிளிவிடுதூது இவ்வாதீனத்து ஞானாசாரிய சுவாமிகள் அனைவரும் நான்குவகைச் சத்திநிபாதத்தையும் அடைந்த உத்தமர் களுக்குச் சரியையாதி சிவதருமங்களையும் சிவஞானத்தையும் பரிபாலி த்து அருள்செய்வதுமன்றிச் செந்தமிழ் வளர்ச்சியையும் அதன் மூலம் செம்பொருள் உண்மைச் சிவானுபவத்தையும் பிரசாதித்து வருகின் றார்கள் என்பதும் இந்நூலால் தெள்ளிதிற் புலப்படும்.

ஒரு நாட்டின் உன்னத நிலையை அறிவதற்குக் கருவியாயிருப்பன அந்நாட்டின் கலைகளே. கலைகளே ஒரு நாட்டின் உயிராயிருப்பன. தமிழ் நாட்டின் உயிராய் நின்று அதனைப்போற்றிவரும் கலைகளாகிய இலக்கியங்களோ பலப்பல. எண்ணிறந்தனவாகிய இலக்கியங்களை நம் முன்னோரிற் சிலர் தொண்ணூற்றாறுவகைப் பிரபந்தமெனத் தொகைப் படுத்தினர். இவற்றுள் தூது என்பதும் ஒன்று. இது பொருட்டொடர் நிலைச் செய்யுளாகிய விருந்தின்பாற்படும். தூதாவது காமம் மிக்க காதலி ஒருத்தி காதலன் மாட்டு உயர்திணைப் பொருளையேனும் அஃறிணைப் பொருளையேனும் தூதாகஅனுப்பித் தன் குறையை முடித்துவரச் சொல்லுவது. இது பாட்டுடைத் தலைவன் பெருமையையும் தூதிற்குரிய பொருளின் தன்மையையும் விவரித்து உவமை உருவகம் முதலிய அணிகளை அமைத்துக் கலிவெண்பாவினால் கற்றுவல்ல புலவரால் பாடப்படுவதாகும். தூதிற்குரிய பொருள்களில் கிளியும்ஒன்றென்பது

இயம்புகின்ற காலத் தேகினமயில் கிள்ளை
பயம்பெறுமே கம்பூவை பாங்கி — நயந்தகுயில்
பேதைநெஞ்சந் தென்றல் பிரமரமீ ரைந்துமே
தூதுரைத்து வாங்குந் தொடை.

என்னும் இரத்தினச் சுருக்கச் செய்யுளான் அறியலாம்.

இவைகளேயன்றி வேறு சிலவற்றையும் தூதுவிட்டதாகப்பாடிய நூல் களும் உள்ளன. அவை தமிழ்விடுதூது, வனசவிடுதூது, நாரைவிடு தூது, நெல்விடுதூது, துகில்விடுதூது, பணவிடுதூது முதலியன. மற்றும் அன்றில் இருள்வாசி குவளை சண்பகம் பாரிசாதம் பிச்சி முதலிய பூக்களையும், நாகணவாய்ப்புள் புறவு பொன் முதலியவற்றை யும் தூதிற்குரிய பொருளாக வைத்துப் புலவர் பாடியுள்ளார். கிளி முதலிய அஃறிணைப் பொருள்கள் சொல்வதற்கும் கேட்பதற்கும் உரி யன அல்லவேனும் உரியனபோல் வைத்துச்சொல்வது இலக்கிய வழக்கு. இதனைக் "கேட்குநபோலவும் கிளக்குநபோலவும் அஃறிணை மருங்கி னும் அறையப்படுமே" என்பது வலியுறுத்தும். இது பிரிவாற்றாமை குறித்து வருந்தும் தலைவி தன் வருத்தத்தைத் தணித்துக்கொள்வதற்கு ஒரு சாதகமுமாகும். இது புறத்திணையில் கடவுள்மாட்டு மானிடப் பெண்டிர் நயந்த பக்கம் என்னும் துறையின்பாற்படும்.

இந்நூல் தமிழுலகத்திற்கும் சைவஉலகத்திற்கும் பயன்படஇயற்றிய பெரியார் சொர்க்கபுரம் அழகிய திருச்சிற்றம்பல தேசிகராவார். இவர் சோணாட்டில் காவிரியின் தென்கரையிலுள்ள திருவம்பர் மாகாளத்தைச் சேர்ந்த மாகாளஇலந்துறை என்னும் சிற்றூரில் சோணாட்டு வேளாளர் குலத்தில் கி. பி. 17-ம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் அவதரித்தனர். இவர் இளமையிலே போதிய கல்வியும் அறிவும் பெற்றுத் தருமபுர ஆதீனத்து எ-வது பட்டத்திருந்த திருவம்பல தேசிகர்பால் கோட்டூர் அழகிய சிற்றம்பலதேசிகர் தாயுமானவர் ஆகிய இவர்களோடு தாமும் ஒரு சீட ராய் ஞானநூல் பல கற்று வந்தார். திருவம்பல தேசிகர்க்குப் பின் இவர் அ-வது பட்டத்திருந்த கோட்டூர் அழகிய திருச்சிற்றம்பலதேசிக ரையே ஞானசாரியராகக்கொண்டு அன்னார்மீது முதல் முதல் கிளிவிடு தூது என்னும் இந்நூலைப் பாடியருளினார். பின் ஞானசாரியர் திரு வாணைப்படி சொர்க்கபுர மடத்துத் தலைவராயிருந்து நிட்டை கூடி விளங்கினார்.

இவரது மகிமையைக் கேள்விப்பட்ட தஞ்சாவூர் மகாராஷ்டிரஅரசர் பாபுசாகிபு ஏகோஜி II அனேக பூஸ்திதிகளையும் இவருக்குக் கொடுத் துள்ளார். தஞ்சாவூர் மகாராணி ஸுஜாநபாய கி. பி. 1737-ல் அடிகள்

நிஷ்டையிலிருக்கும் கோலத்தைக்கண்டு தரிசித்து அருள் பெற்றதாகக் கனுக்கண்டு பரவசமுற்று மாகாள இலந்துறைக்கு நேரில் வந்து தரிசித்துச் சொர்க்கபுர மடத்திற்கு மானியங்களும் அளித்துள்ளார். இது போல பலரால் விடப்பட்ட நிலங்களும் மானியங்களும் இன்றும் உள்ளன. இவரைக் குருவெனக் கொண்டு அருள்வழிப்பட்டோர் நாகை வடிவியாரும் அழகியாரும் என்ற பெண்களும், இவர் இளவலாகிய வைத்தியலிங்கத் தம்பிரானும் (1), பாயிரம்பாடிய அகரக்கொந்தை சுப்ப நாயனரும் ஆவார்.

இவர் அறிவானந்தசமுத்திரம் கிளிவிடுதூது வினவுரை திரிபதார்த்ததீபம் சித்தாந்தநிச்சயம அனுட்டானவிதி உசாத்தானத் தோத்திரம் அருட்பாமாலை என்னும் நூல்களை அருளிச்செய்து விபவஅூ (1748–A. D.) கார்த்திகை மாதம் புனர்வசு நட்சத்திரத்தில் பரிபூர்ணமானார்.

இதனை இயற்றியோர் அழகிய திருச்சிற்றம்பலதேசிகர் என்பது அறிவானந்தசமுத்திரத்திற் கூறும் இவர் பிரபாவத்தானும், தாயுமானவர் அழகியதிருச்சிற்றம்பல தேசிகர் ஆகிய இவர்கள் நூலுக்கு அகரக்கொந்தை சுப்பநாயனர் இயற்றியருளிய

> வள்ளலெனத் தமிழ்மாரி வழங்குமருள் வாயான்
> மாகாள மிலந்துறையில் வருபரம குரவன்
> தேள்ளுதமிழ்க் கிளிவிடுதூ தாதியாய்ப் பலநூல்
> செய்துபல நாமநிலை செய்துதோகை செய்தே
> விள்ளரிய மெய்க்குருவைச் சீடனு னவனும்
> வினுவிமகிழ் தலுங்கூறி யறிந்தழுங்கல் விளம்பி
> அள்ளிமகிழ்ந் துணவறிவா னந்தசமுத் திரமு
> மரியதிரி பதார்த்ததீ பமுமருளி னுனே. (எஉ)

என்னும் பாயிரச் செய்யுளானும், இந்நூல் இறுதி வெண்பாவினுனும் புலனுகின்றது. மேலும் இந்நூல் அ-வது பட்டத்திருந்த கோட்டூர் அழகிய திருச்சிற்றம்பல தேசிகர் மீது பாடப்பெற்றுள்ளதென்பது இந்நூல் காப்புச்செய்யுளானும்

"வேதா கமவொலியும் மூவர்பா வின்னொலியும்
நாதாந்தஞ் சென்றோர் நடத்தொலியும்-கோதில்
திருவா சகவொலியுஞ் சென்றுகட லோசை
பொருவாக வென்றும் பொருந்தும்-பெருவாழ்வு
சேர்ந்த தருமைதனிற் சேர்ந்தொளிரென் போனுருவம்
சார்ந்து பலகலைகள் சந்ததமும்-தேர்ந்தவன்பா
சம்பந்த நீக்கவரு சற்குருவா மெய்ஞ்ஞான
சம்பந்த னென்னவோர் பேர்தாங்கி-எம்பந்தம்
நீக்குமெல்லை பார்த்திருந்து நேர்ந்தவுட னென்னையழைத்
தாக்கினன் றன்க ணருணோக்கம்," (கஅ-உஉ)

"விண்ணவர்போற் றுந்தருமை மேவிமுனஞ் சொல்லியதோர்
அண்ணல்," (கஉஎ)

என்னும் சில கண்ணிகளானும் தெளிவாகிறது.

இந்நூலாசிரியர் தம்ஞானசாரியர் மீது தம்மை ஆட்கொண்ட வரலாற்றைக் கிளிவாயிலாகச் சொல்லுவதன்மூலம் தமது வரலாற்றையும் அவர் பிரதாபத்தையும் நன்கு எடுத்துரைத்துள்ளார். திருக்கயிலாய மலைமேவும் சிவபிரான் தம் திருவுருக் கரந்து அன்பர்களை ஆட்கொள வேண்டி மெய்ஞ்ஞான சம்பந்தர் என்னும் பேர் பெற்றுத் தமக்கு ஞானசாரியராக வந்தார் எனவும், அவர் தமக்குப் பேரின்பம் அளித்தற்கு அறிகுறியாக அவர் மாலையை வாங்கிவா எனவும் கிளியைத் தூதுவிடுத்தனர். இவர் தம் குருவின்பாற் கொண்ட அன்பின் பெருக்கே செய்யுளாக வெளிப்பட்டதாகும். புத்தம் புதிய சொற்றொடரமைப்பும் உவம உருவகத்தோற்றமும் இதன்கண் செவ்வனே திகழ்ந்துள்ளன. தம் குருவை,

மலினஉடை மூன்றினையும் மாற்றியின்ப மென்னும்
கலைமுழுதும் போர்த்தகா ருண்யம் (ருo)

போக முழுதும் பொருளல்ல வென்றருளில்
தாகம் எழுப்புதற்கோர் சஞ்சீவி (ருசு)

துன்பக் கடலுட் டுளைந்தமிழ்ந்திச் சோர்வேனை
இன்பக் கடலமிழ்த்து மேகாந்தம் (சுக)

கூறுதற்கொன் றில்லாக் குணமிலகு நாடதனில்
ஏறவரு ளேணிகொடுத் தேற்றியது (எக)

அற்றவிடத் தன்றி யகலிடத்தும் வானிடத்தும்
மற்றெவ் விடத்துமிலா மாணிக்கம் (அரு)

வீடாப் புலப்புனத்தை வெட்டியருள் வித்திட்டுத்
தேடா விளைந்ததொரு தெய்வீகம் (௮௭)

பவமணங்கள் சற்றுமெட்டிப் பாரா தகற்றிச்
சிவமணங்கொண் டுள்ளுலவுந் தேறல் (௯௭)

எத்திக்கு மெவ்வுலகு மெங்கெங்குந் தானாகித்
தித்தித் திருக்குஞ் சிவபூமி (௧௦௫)

எனக்கூறும் உருவகமும்,

“ என்புநிறை, சேரியினிற் செங்கழுநீர் பூத்ததுபோல்” (௯௨)

“ கருங்கற் பிசைந்து கனியாக்கல் போல்” (௮௮)

“ ஆணியற்ற தேர்தான் அலைந்ததுபோல்” (௧௦௩)

என்பன போன்ற உவமையும் பார்ப்பவர் மனதைப் பரவசப் படுத்தாமலிரா. மேலும் தம் குருநாதர்க்குரிய மலை முதலிய தசாங்கங்களை உருவக வாயிலாகக்கூறியது மிகவும் போற்றத்தக்கது. தமிழ் மணத்தோடு சாத்திரமணமும் தழுவியுள்ளதனால் இது தமிழ்ப்பயிற்சி யுடையார்க்கும் சாத்திரப் பயிற்சி யுடையார்க்கும் மிக்க பயனைத்தரும்.

இவரது தெய்வீகத் தன்மையையும், இயற்கைக் கவியின் வன்மையையும், சாத்திரப்புலமையையும் இவர் இயற்றிய அறிவானந்த சமுத்திரம் என்னும் நூலில் காணலாம்.

இத்தகைய நூல் வெளிவரத் திருவருள் நோக்கம் புரிந்த திருக்கயிலாய பரம்பரைத் தருமபுர ஆதீனத்து ௨௪-வது பட்டத்து மகாசந்நிதானம் ஸ்ரீலஸ்ரீ சண்முகதேசிக ஞானசம்பந்த பரமாசாரியசுவாமிகள் அவர்கட்குத் தமிழுலகம் நன்றி செலுத்தும் கடப்பாடுடையது.

மழவிடையா னனந்த வாரியிலே படிந்தருளை வாரி வாரிப்
பழமறையா கமப்பயிர்கள் படர்ந்தோங்க வருணீரைப் பாய்ச்சிப் பாய்ச்சித்
தழலனைய பிறப்பிறப்பிற் றுழுமுயிர்ப் பயிர்க்கருளைத் தந்தாட் கொள்ளும்
அழகியசிற் றம்பலவ னடியிணையை யனுதினமு மகத்துள் வைப்பாம். (௯௭)

L. M. C. ஹைஸ்கூல்,
சீகாழி.
21—8—'38.

வித்வான், D. சுந்தரேசன்,
தமிழாசிரியன்.

கணபதிதுணை.

திருச்சிற்றம்பலம்.

கிளிவிடு தூது.

———:(o):———

காப்பு—நேரிசைவெண்பா.

ஐய னழகியசிற் றம்பலசம் பந்தன்மேல்
துய்ய கிளிவிடுதூ தோதுதற்கு—கையினிள
மானையெடுத் தானடிய ருனமறுத் தானளித்த
ஆனைமுகத் தானைநினைப் பாம்.

கலிவெண்பா.

பூங்கமல மேலயனும் புள்ளின்மேல் விண்டுவுஞ்சென்
றாங்குகீழ் நாடி யுணர்வரியோன்—தேங்கமழுங்

கொன்றைதும்பை கூனமதி கூவிளந்தண் வன்னியெருக்
கென்றுமக லாதணிந்த வெம்பிரான்—வென்றிபுனை

காமனுரு வேவநுதற் கண்விழித்துக் கையுகிரான்
பூமன் சிரசிலொன்று போக்கினான்—மாமனர

சிங்கவடி வைத்தடிந்து சிம்புளாய் வந்துசம
னங்கமிட றிக்கடிந்த வண்மையோன்—கங்கை

யலையிலலை யும்வேணி யையனன்ப ரன்பின்
வலையி லகப்படுமோர் வள்ளல்—தலைமாலை

பூண்ட பரமனம ரேசன் புராதனனற்
றூண்டவ மாடுந் தனிமுதல்வன்—காண்டற்

கரியா னனுமேய மல்லா னுரைக்கு
மரியா னவர்க்கு மரியான்—பரியார்

மனத்திருளாய் நின்ற மறையோன் பரியு
மெனக்கருளாய் நின்ற விறையோ—னனைத்துலகாய்

நின்று னிறைந்தா னினைந்தாயு மன்பருந்
கொண்டா னவர்க ளுளங்குன்றான்—வண்டார்

பொழிலேய்ந் திரைதேரும் பூங்கிளியே மிக்க
வெழிலார் மொழியையியம் பக்கேள்—இழிவாய

காய மெடுத்துழன்று காலன்கை யிற்படுமுன்
மாயை மலங்கன்ம மாமாயை—தூய

திரோதாயி யைந்தினையுந் தீர்த்தெனக்கு மேலாம்
பரபோக மூட்டும் படிக்குத்—திரமான

அங்கத்தின் மானுந் தலைமானுங் கைமானுந்
துங்கச் சடையுஞ் சுடர்மழுவுங்—கங்குனிகர்

கண்டக் கறையுந் தமருகமுங் கார்க்கழலுந்
துண்டப் பிறையுமுழு வைத்தோலும்—வெண்டலையும்

பன்றி மருப்பும் படநா கமுமெலும்பும்
வென்றி புனைமூ விலைவேலும்—புண்டரிகக்

கண்ணனற் கண்ணு நுதற்கண்ணும் போரேறுந்
தண்ணாருங் கொன்றையிவை தாங்கரந்து—வண்ணப்

பிரமாண்ட வோடு பிளப்பபோற் செல்லுந்
தருவார் பொழில்கள்சூழ் தநது—திருவாரும்

வேதா கமவொலியு மூவர்பா விள்ளொலியு
நாதாந்தஞ் சென்றோர் நடத்தொலியுங்—கோதில்

திருவா சகவொலியுஞ் சென்றுகட லோசை
பொருவாக வென்றும் பொருந்தும்—பெருவாழ்வு

சேர்ந்த தருமைதனிற் சேர்ந்தொளிரென் போலுருவஞ்
சார்ந்து பலகலைகள் சந்ததமுந்—தேர்ந்தவன்பா

சம்பந்த நீக்கவரு சற்குருவா மெய்ஞ்ஞான
சம்பந்த னென்னவோர் பேர்தாங்கி—வெம்பந்த

நீக்குமெல்லை பார்த்திருந்து நேர்ந்தவுட னென்னையழைத்
தாக்கினன் றன்க ணருணோக்கம்—வாக்கின்

மொழிகுழறிக் காறளர்ந்து மூச்செறிந்து முன்னே
விழிபொழிய மெய்புளக மெய்தித்—தழுதழுத்து

மோகித்து நின்றேன் முகமலர்ந்து தானிரங்கித்
தாகித்தா யென்று தகவுடையோ—னாகித்திட்

டாகமுத லாசைமுற்று மற்றனைநீ நல்லபரி
பாகியென்றான் போதப் பதைப்பெல்லாம்—போகத் (உ௫)

தரையிற் பணிந்தேன் றலையின்மாக் கைவைத்
துரையுந் திரையு நுரையுங்—கரையுமிலா

மேலாஞ் சிவானுபவ வேலைதனின் மூழ்குதற்கு
மாலானு யென்று மனமகிழ்ந்து—நூலாலே

சொன்னபடி செய்யத் தொடங்கியுட லும்பொருளு
நின்னையுந்தா வென்று நிகழ்த்தினு—னன்னபடி

யீந்தேன்றன் பாத விணைமலரென் புன்றலைவைத்
தாழ்ந்தார் களாலு மறிவரிய—காய்ந்த

பயிரினுக்கு மேகமது பாலித்தாற் போலென்
னுயிரினுக்குச் சொன்ன வொருசொல்—தயிரினுக்குள் (௩0)

மத்தினைப்போ லைந்து மலத்தாற் சுழன்றதொரு
சித்தமத னாற்கேட்டுச் சிந்தித்து—வைத்துத்

தெளிந்துநிட்டை யெய்தினேன் சேர்ந்தமல சத்தி
விளிந்துசெல வாங்கே விளைந்த—துளைந்த

பவத்தீய கல்லொருபா கீகத்தந் தன்றிச்
சிவத்தே னளித்திருந்த தெய்வம்—உவப்பிற்

பிடிக்கப் பிடிக்குமன்றிப் பேருமிந்த வாயால்
படிக்கப் படாதவருட் பண்பு—பிடிக்கநீ

சும்மா விருவெனவே சொல்லி வருமமுத
மம்மாவெம் போதத்தா லாய்ந்துண்ண—வெம்மால்கள் (௩௫)

கொன்றாலும் வாராக் கொழுந்தேனை ஐம்புலனும்
வென்றாலும் வந்து விளைவறியா—தென்றாலும்

துட்டநாய் போன்ற துகளென் னுளத்துவந்து
கிட்டியது கிட்டாத கேண்மையே—கட்டிவிடா

நோயும் வினையுடனு நுங்கியுளச் செய்முழுதும்
பாயும் வடியுமொரு பாலாறு—நேயமுட
னேங்கி யெழுந்துளத்தி னேடி மனமழியத்
தேங்கிவடி கின்றதொரு தேனாறு—நீங்காது
பாராமற் பார்த்தயர்ந்த பக்குவத்தி னேடிவந்து
நேராம னேர்ந்ததொரு நெய்யாறு—தீரா
துருகித் திரிவிதமா லோடி யொருமால்
பெருகப்பே ருகும்பே ரின்பந்—திரியுமுள
மாடாம னின்றுனு மன்பு மிகுத்துருகித்
தேடாமல் வாராத தெள்ளமுதம்—வாடி
யொடியாப் புலனைந்து மோட்டியபின் வாயாற்
கடியாம லுண்ணவந்த கன்னல்—வடியாத
வூற்றுமணல் போலுருக்கி யுண்ணெகிழ்ப்பித் தவ்வழியே
தோற்றுகின்ற வின்பச் சுகநேயம்—நோற்றுநின்று
வாணா ளுலவாமுன் வாவென் றயர்ந்தேற்குக்
காணாமற் காட்சிதந்த கற்கண்டு—கோணாய
தீர்ப்பரிய யானெனது தீரா தவரெல்லாம்
பார்ப்பரிய தெய்வப் பனியாறு—பார்த்துகந்து
தட்டாம லுள்வாங்கித் தாக்காமற் றாக்கியெனைக்
கெட்டாம லெட்டவந்த வின்பவெள்ளம்—விட்டுக்
குறியாக் குறிப்பைக் குறிக்கொண்டு நின்றங்
கறியா தறியுநல் லானந்தம்—பிறியாது
சேராமற் சேர்ந்து தெளிந்துநின்றா லக்கணமே
வாராமல் வந்துலவும் வானாறு—தீரா
மலினவுடை மூன்றினையு மாற்றியின்ப மென்னுங்
கலைமுழுதும் போர்த்தகா ருண்யம்—உலைவைத்
துருக்க வுருக்க வொளிவிடும் பொன்போ
லிருக்க விருக்கவொளி ரின்பஞ்—சுருக்கமில்லாப்

பந்தவுட னும்வினையும் பாழிருளும் போயகல
வந்துலவுந் தூண்டா மணிவிளக்கு—நொந்தறிவு

தேயாது பாயாது தேடி யுறும்பொழுது
வாயாது வாய்த்த மலைமருந்து—காயாது

தேடிநொந்து நெஞ்சந் தியங்கி மயங்கும்போ
தோடிவந்து நின்றதோ ருற்சாகம்—நீடியதோர்

பற்றற்ற தின்றிப் பதைப்பற் றிருந்தவுடன்
முற்றத்தி லூறு முழுப்பாகு—பெத்தத்தில் (௫௫)

போக முழுதும் பொருளல்ல வென்றருளிற்
றாக மெழுப்புதற்கோர் சஞ்சீவி—பாகமுறத்

தான்றழுவ நான்றழுவத் தானெதிர்க்க நானெதிர்க்கத்
தேன்றிகழத் தான்றிகழுஞ் செய்யகனி—யூன்றியங்குத்

தூண்டாமற் றூண்டிநின்று தோயாமற் றோயவதிற்
றோன்றாமற் றோன்றுஞ் சுகவாரி—காண்டற்கு

நண்ணரிது நண்ணரிது நாடரிது நாடரிது
நுண்ணுணர்வி னுண்ணுணர்வி னுண்ணுணர்வு—வண்ணக்

கிரியைக்கும் யோகுக்குங் கேட்டறெளி தற்கும்
வருதற் கரியபெரு வாழ்வு—பெருகியதோர் (௬0)

துன்பக் கடலுட் டுளைந்தமிழ்ந்திச் சோர்வேனை
யின்பக் கடலமிழ்த்து மேகாந்த—மென்புநிறை

சேரியினிற் செங்கழுநீர் பூத்ததுபோ லென்னுள்ள
வேரியின்ப வாரியெழுந் தெய்தியது—சீரியதோர்

வேதங் கடந்ததற்கு மேலாகி யேநின்ற
நாதங் கடந்ததொரு நல்லவெளி—போதமின்றி

யுய்வேமோ வுய்யேமோ வென்றுருகி நின்றவென்
னையந் தணிக்கவந்த வன்பாழி—வெய்யபவ

கேதமே வந்து கெடாம லெனைவளர்த்த
போத மறுத்துகந்த போரேறு—நீதமுறு (௬௫)

மொன்றன் றிரண்டன் றுருவன் றருவமுமன்
றென்றென்று நின்றிலகு மின்னமுதம்—நன்றிபுனை

மண்ணன்று நீரன்று தீயோடு வாயுவன்று
விண்ணன்று காலாதி வேறன்றே—யெண்ணினது

ஞாதுருவு மன்றியே ஞானஞே யங்கழன்ற
மேதினியி னாரின்ப வெள்ளாறு—போதமுற

வோடாம லோடி யுருகி யழைத்தேற்குக்
கூடாமற் கூடுங் குணக்குன்று—நாடி

னுதிப்பீறு நிற்புமிலா னூர்நாடி யோடிப்
பதைப்பறவே வந்தசெந்தேன் பாகு—விதிப்படியே (௭௰)

கூறுதற்கொன் றில்லாக் குணமிலகு நாடதனி
லேறவரு ளேணிகொடுத் தேற்றியது—கூறு

மிருட்பே யிரியவெனக் கின்ப மளித்தங்
கருட்பேயின் கைக்கொடுத்த வன்பு—மருட்செய்

நெருப்பனைய வைம்புலனு நீங்கியளி கூர்ந்தங்
கிருப்பதற்கு நின்றதோரின் னீழல்—வருத்தமுறப்

பாழுக்கு முத்தலையும் பாரித் திறைத்தலந்த
வேழைக்குச் சும்மா விரங்கியது—கோழையெனை

யொண்பகலு மோரிரவு முண்பொழுதும் போம்பொழுதுங்
கண்படையி னும்பரிந்து கவ்வியது—பண்புடைய (௭௫)

தானீர்த்த லன்றியிந்தத் தற்போதங் கொண்டாங்கே
யானீர்க்க வாரா வினியதரு—னூனேற்ற

துன்ப மகலவெனைத் தூக்கி யிருளிடித்திட்
டின்பஞ் சொரியு மெழின்மேக—மன்பா

னுளைப்பார்க் கினியானென் றாழ்தலைப்பட் டெய்த்தேற்
கிளைப்பாற்றி யின்பூட்டு மெல்லை—களைப்பாறித்

தாக்கற்குப் பேருந் தகர்போல வென்னிடத்தி
னூக்கற்குப் பேரு மளியானைப்—பார்க்கி

னிசையா திசைந்தங் கெழாதே யெழுப்பி
யசையா துளவா மலகந்—திசையா
ருயர்வு மிழிவு முணர்ந்தா துறையு
மயர்வை யறுக்குமின்பா காயம்—பயனில்லாச்
சுற்றுவறி ஞர்க்கனந்தஞ் சொன்னங் கிடைத்ததுபோற்
செற்ற விடத்தெழுந்த தேனேரி—பற்றி
நினைத்து நினைத்துருகி நெக்காம னெக்கி
யனைத்து மொளிக்கிடத்தா தாரம்—வினைப்படியே
சுற்று மனப்பாவை சுட்டறிவு கெட்டறவே
வற்றுமிடத் தோடி வருமுறவு—பற்றுமுற்று
மற்றவிடத் தன்றி யகலிடத்தும் வானிடத்து
மற்றெவ் விடத்துமிலா மாணிக்கங்—குற்றமிலா
வானோர்க்கு மண்ணோர்க்கு மாலயர்க்கு மன்றியிறு
மேனோர்க்கு மெய்தரிய வின்சோதி—யூனூர்ந்து
வீடாப் புலப்புனத்தை வெட்டியருள் வித்திட்டுத்
தேடா விளைந்ததொரு தெய்வீகம்—காடார்
கருங்கற் பிசைந்து கனியாக்கல் போலென்
னிரும்பைக் குழைத்தவிள வேனில்—கரும்பான
வன்னைதனி லும்மினிய வையர்தா ளுண்ணினைந்து
தன்னை மறக்கவந்த சையோக—மென்னறிவால்
தாழாமற் றாழ்ந்து தலைகொடுத்து நின்றேற்கு
வாழாமல் வாழவந்த மாநிதியஞ்—சூழி
னிருட்டி னிருட்டை யிகலி னிகலை
வெருட்டி மிரட்டுமின்ப வெய்யி—லரட்டின்றி
நேடிப் பலகா னெறிநோக்கி நின்றுருகி
னாடிப் புணருமின்ப வுல்லாசம்—நீடுஞ்
சகலத்துங் கேவலத்துந் தாக்காமற் றன்ற
னகலத் தெனையிருத்து மன்னை—யிகலுற்றுத்

துன்றியதோ ராறு வகைச்சமயத் தொல்கலையைச்
சென்றும் பறந்துகொளுந் தேறுழுவை—கன்றியதோ

ருள்ளத் திருட்கரியை யோடிப் பிடிப்பதற்குத்
தெள்ளித் தெளிந்தவின்பத் தீமடங்கல்—ஒள்ளியநற்

றோத்திரத்தும் பூசையினுஞ் சொல்லுகிய மங்களினுஞ்
சாத்திரத்துஞ் சாரவொட்டாத் தாளாண்மை—பார்த்துப்

பவமணங்கள் சற்றுமெட்டிப் பாரா தகற்றிச்
சிவமணங்கொண் டுள்ளுலவுந் தேற—லுவமையென்று

நாட வரியபிர மாண்டமுத னாதமட்டுந்
தேட வரியதொரு சிங்காரங்—கேடின்றிப்

பேணுதற்கு மென்னைப் பிணிப்பதற்கும் பேரிடமாய்க்
காணுதற்கு நல்லின்பக் கண்ணாடி—வீணின்றிப்

பேசுதற்கு வந்தொருவர் பேசவல் லார்களுடன்
பேசுதற்கெட் டாதிருக்கும் பேராண்மை—வீசுமத

யானை யினுங்கொடிய வைம்புலவீ ரங்குலைந்திட்
டூனை யுருக்குமின்ப வுள்ளூறல்—வானாருங்

கஞ்சா சனவரவிற் கட்டவிழ்த்து விட்டோடி
யஞ்சா திருப்பதற்கோ ரத்தாணி—யெஞ்சாத

வாணியற்ற தேர்தா னலைந்ததுபோன் மும்மலமு
நாணியறப் பண்ணுமொரு ஞானமலை—நீனாகர்

வானோர்கண் மண்ணோர்கண் மற்றுமுள்ள பல்லுயிர்கள்
போனாற்பின் மீளவிடாப் பொன்னுலகு—நானாக

நீளாம னீட்டிநினை வின்வைத்து நின்றேற்கு
மீளாமன் மேற்கொண்ட மெய்புணர்வு—வாளாரு

மெத்திக்கு மெவ்வுலகு மெங்கெங்குந் தானாகித்
தித்தித் திருக்குஞ் சிவபூமி—பத்தியினால்

பித்தா முழவுழுது பேரன்பாற் கண்பதித்துச்
சித்தாந்தச செய்பழுத்த தீங்கதலி—யெய்த்துநின்று

நாணும ணணியதோர் நாட்டி னொருவருமே
காணுமற் செய்ததொரு கல்யாணந்—தானு

விபுவென்ன நாடி மெலிந்தபோ தென்னுட்
குபிரென் றெழுந்தசெந்தேன் கொப்பு—ழுபநிடத்து

நில்லாம னின்றெங்கு நேடாம னேடியிட
மெல்லாமல் மெல்ல வருவெல்லம்—பொல்லாத (கக0)

மண்ணை யிரணியத்தை மங்கையரை நீங்கியின்ப
வெண்ணெய் தகவளித்த மேம்படுகோல்—திண்ணமுறப்

பண்டை யிருண்மலமும் பண்டை வினைமலமும்
விண்டு கழித்தேறு மேல்வீடு—பண்டை

யொழியாப் புலனைந்து மோடியபோ தேறி
யிழியாம லேபுகுது மில்லந்—தழுவிப்

புகட்டாம லுள்ளே புகட்டியங்கே யென்றுந்
தெகிட்டாம னின்றதித் திப்புப்—பகட்டுப்

பிரியாப் பிரியமெனும் பேய்க்கணங்க டுன்னுத்
துரியங் கடந்தசுக மேடை—தெரிவரிய (ககரு)

கல்வியெனுந் தீராக் கலக்க முழுதினுக்கு
மொல்கியிளைப் பாறுதற்கோ ருப்பரிகை—சொல்லரிய

வுள்ளும் புறம்பு மொழியா வெளியின்வரச்
சொல்லி யழைக்குஞ் சுகாதீத—மொல்லையே

யூறும லூறி யுளமவிழ்ந்தங் கேயுன்னி
மாறாத வெய்ப்பின் வருவைப்புப்—பேறாகத்

தன்னைநினைப் பித்துமரு டன்னையுதிப் பித்துமன்றி
யென்னைமறப் பித்துமெனக் கெய்தியது—வன்ன

வுருவு மருவுமின்றி யோர்குடியு மில்லாத்
தெருவிற் சமைந்தொழுகுந் தீந்தேன்—தெரிவைத் (கஉ0)

தெரியாமற் றேர்ந்த திகைப்புமறந் தின்பந்
தரியா துதவுந்தாய் வீடு—தெரிவரிய

சுத்தவருட் பேய்தொடர்ந்து சோரவிட்ட தன்றியெனைப்
பித்தனெனப் பண்ணியதோர் பேரறிவு— நித்தமெனைத்

தானே பிடித்துமுத்தந் தானே வழங்கியதின்
றேனோ வருத்துமதற் கென்செய்கேன்— ஊனு

ருருகவொரு நோக்களித்த வுத்தமன்மீ தாசை
பெருகமயல் கொண்டுபித் தானேன்—திருமருவு

கிள்ளையே நீயெனக்குக் கிட்டாது கிட்டுகையா
லுள்ளதெல்லா மிப்போ துரைசெய்தேன்—விள்ளாத

வுண்மையிது வாயிடினு முன்னைவிட வேறொருவ
ருண்மையிலை யத்தா லுரைத்தேன்காண்—வண்ணமற்ற

விண்ணவர்போற் றுந்தருமை மேவிமுனஞ் சொல்லியதோ
ரண்ணல் சமுகமறிந் தாதரவாய்—நண்ணியவன்

செய்யவடித் தாமரையிற் றாழ்ந்தெழுந்து சேர்ந்துநின்று
கையின்மழு மான்கரந்த கற்பகமே—ஐயனே

மாதர்பொன்பூ வென்னுநசை மாபுலிகட் கஞ்சினோர்
வேதனை தீர்த்தேற்றும வெற்புடையாய்—சேதநல்கும்

பாசமொரு மூன்றுதொட்ட பங்கமற வேங்கினந்தோ
ராசையுடன் மூழ்குமின்ப வாறுடையாய்—தேசுறுநன்

மந்திரத்தோ டாறு வகைகாட்டிப் பட்டதுயர்
நந்தல்செய்து வாழவைத்த நாடுடையாய்—சந்ததமுந்

தாங்கரிய வைம்புலக் கள்வரீர் துக்கந்தீர்ந்
தோங்கியிளைப் பாறுமின்ப வூருடையாய்—தேங்கமழும்

பங்கயன்சேர் பூமிவை குந்தமட்டு மப்பாலு
மெங்கு மணக்குமிசைத் தாருடையாய்—மங்காது

மாயுமுயிர்ப் பாசப்புண் மாய்த்தழித்துச் செல்வதற்குப்
பாயுமரு ளேக்கப் பரியுடையாய்—நேயமுட

னுயுமைந்து கோசமெனுங் கோட்டையிடித் தைந்துமலங்
காயுங் கருணைக் களிறுடையாய்—வீயாது

பந்தமுற்ற பல்லுயிர்கள் பாசமறுத் துப்பரத்தை
நந்தாம லேகொடுக்கு நற்கொடியாய்—பந்தத்

தழுங்காம லாளு மரசனையுன்னீ ரென்று
முழங்குமறைச் சைவ முரசோய்—வழங்குமனந்

தாவா நவபேதந் தானாய் நடித்தவற்றைக்
கோவாய் நடத்துஞ்செங் கோலுடையாய்—ஓவாத

சீருடையாய் நந்தாத் திறலுடையா யாயிரநற்
பேருடையா யின்பம் பெரிதுடையாய்—ஏருடையாய்

தேனே கனியே தெவிட்டாத தெள்ளமுதே
வானோ ரறியா மணிவிளக்கே—கோனேயென்

கண்ணே கருணைபொழி காரே கருதருநற்
பண்ணே பவவரவின் பற்பட்ட—புண்ணுற

வந்தமருந் தேயென்று வாழ்த்தியொரு விண்ணப்பஞ்
சிந்தை மகிழ்ந்து திருச்செவியி—லெந்தையே

சாத்தியரு ளாயென்று சாற்றியவன் றானிரங்கிப்
பார்த்துவிளம் பென்றுவரம் பண்ணியபின்—தீர்த்தனே

மட்டவிழ்பூத் தூய்த்தொழுது மாதவர்சூழ் நின்சபையில்
கிட்டிநின்றந் நோக்கங் கிளர்ந்ததனால்—கட்டியநற்

பஞ்சகலை யுஞ்சேர்ந்து பாசவலை யுங்கழல
வெஞ்சா வனுபவத்துக் கிசைகொண்டு—தஞ்சமெனத்

தேம்பிநின்ற போதண்ண றேவரீர் சித்தமகிழ்ந்
தாம்படிநல் லின்ப மளித்ததனால்—சோம்பாம

லன்றமுத வின்றவரை யவ்வின்ப மேபுசித்து
நன்றுதீ தென்றுசுட்டி நாடாமல்—என்றும்

பிரியா திருந்து பிரிந்தமையா னெஞ்சந்
தரியா தழுங்கித் தவித்திட்—டெரியு

மெரியிற் பொரிகின்ற வெள்ளினைப்போற் றுள்ளிக்
கருகிமுக மெய்சோம்பிக் கண்ணீர்—பெருக

வழுது புரண்டிங்கே யங்கத்தை நீக்கிற்
பழுதெனவே யெண்ணிப் பதைத்துக்—கழுது (கஙo)
பிடியுண்ட பேர்களைப்போற் பித்தாய் மயங்கி
மிடியுண்டோர் மேவுதுயர் மேவிப்—படியுண்ட
விப்புதுமை யென்றுகண்டோ ரெல்லா மிகழ்ந்துவசை
செய்பியிட வொன்றுந் தெரியாதே—வெப்பமுடன்
பஞ்சபுல வம்பாற் பழுத்தவினை வேரெரிய
விஞ்சு துயராய் மிகமெலிந்திட்—டஞ்சியே
மெத்த வருத்தமுற்று வீயாத வன்பினுக்கே
மெத்த விரும்பி விடாய்கொண்டு—சித்தநைந்து
நின்றதைய லுய்யுமா நின்றிருநோக் கம்மளித்து
மன்று ணிறைந்தவருண் மாமலையே—குன்றாத (கருரு)
பேரின் பமுமளிக்க வேண்டுமென்று பேசியிப்போ
தார்துன்ப நீங்க வடியேன்சொற்—றேராக்
குறியொன்று காட்டுதற்குக் கோவே கரந்த
வெறிகுன்றாக் கொன்றைவெறி யாக்கி—வறியேன்றன்
கையிற்று வென்றதனை வாங்கிக் கடிதுகொண்டிங்
குய்யயான் வாராயுவந்து.

வெண்பா.

கலங்காத வுள்ளத்தாற் காணுங் கனியை
மலங்கெடத் தீர்க்கு மருந்தை—இலந்தையுறை
அத்த னழகியசிற் றம்பலசம் பந்தனைச்
சித்தத்துள் வைப்பேன் றினம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

மெய்கண்டதேவர் மெல்லடி வாழ்க.

பந்தமுற்ற பல்லுயிர்கள் பாசமறுத் துப்பரத்தை
நந்தாம லேகொடுக்கு நற்கொடியாய்—பந்தத்

தழுங்காம னுறு மானையுன்னி ரென்று
முழுங்குமறைச் சைவ முரசோய்—வழங்குமனந்

தாவா நவபேதந் தானாய் நடித்தவற்றைக்
கோவாய் நடத்துஞ்செங் கோலுடையாய்—ஓவாத

சீருடையாய் நந்தாத் திறலுடையா யாயிரநற்
பேருடையா யின்பம் பெரிதுடையாய்—ஏருடையாய்

தேனே கனியே தெவிட்டாத தெள்ளமுதே
வானோ ரறியா மணிவிளக்கே—கோனேயென் (கசo)

கண்ணே கருணைபொழி காரே கருதருநற்
பண்ணே பவவரவின் பற்பட்ட—புண்ணூற

வந்தமருந் தேயென்று வாழ்த்தியொரு விண்ணப்பஞ்
சிந்தை மகிழ்ந்து திருச்செவியி—லெந்தையே

சாத்தியரு ளாயென்று சாற்றியவன் றுனிரங்கிப்
பார்த்துவிளம் பென்றுவரம் பண்ணியபின்—தீர்த்தனே

மட்டவிழ்பூத் தூய்த்தொழுது மாதவர்சூழ் நின்சபையில்
கிட்டிநின்றந் நோக்கங் கிளர்ந்ததனால்—கட்டியநற்

பஞ்சகலை யுஞ்சேர்ந்து பாசவலை யுங்கழல
வெஞ்சா வனுபவத்துக் கிசைகொண்டு—தஞ்சமெனத் (கசரு)

தேம்பிநின்ற போதண்ண றேவரீர் சித்தமகிழ்ந்
தாம்படிநல் லின்ப மளித்ததனால்—சோம்பாம

லன்றுமுத லின்றுவரை யவ்வின்ப மேபுசித்து
நன்றுதீ தென்றுசுட்டி நாடாமல்—என்றும்

பிரியா திருந்து பிரிந்தமையா னெஞ்சந்
தரியா தழுங்கித் தவித்திட்—டெரியு

மெரியிற் பொரிகின்ற வெள்ளிலைப்போற் றுள்ளிக்
கருகிமுக மெய்சோம்பிக் கண்ணீர்—பெருக

வழுது புரண்டிங்கே யங்கத்தை நீக்கிற்
பழுதெனவே யெண்ணிப் பதைத்துக்—கழுது

பிடியுண்ட பேர்களைப்போற் பித்தாய் மயங்கி
மிடியுண்டோர் மேவுதுயர் மேவிப்—படியுண்ட

விப்புதுமை யென்றுகண்டோ ரெல்லா மிகழ்ந்துவசை
செய்பியிட வொன்றுந் தெரியாதே—வெப்பமுடன்

பஞ்சபுல வம்பாற் பழுத்தவினை வேரெரிய
விஞ்சு துயராய் மிகமெலிந்திட்—டஞ்சியே

மெத்த வருத்தமுற்று வீயாத வன்பினுக்கே
மெத்த விரும்பி விடாய்கொண்டு—சித்தநைந்து

நின்றதைய லுய்யுமா நின்றிருநோக் கம்மளித்து
மன்று ணிறைந்தவருண் மாமலையே—குன்றாத

பேரின் பமுமளிக்க வேண்டுமென்று பேசியிப்போ
தார்துன்ப நீங்க வடியேன்சொற்—றோராக்

குறியொன்று காட்டுதற்குக் கோவே கரந்த
வெறிகுன்றுக் கொன்றைவெறி யாக்கி—வறியேன்றன்

கையிற்று வென்றதனை வாங்கிக் கடிதுகொண்டிங்
குய்யயான் வாராயுவந்து.

வெண்பா.

கலங்காத வுள்ளத்தாற் காணுங் கனியை
மலங்கெடத் தீர்க்கு மருந்தை—இலந்தையுறை
அத்த னழகியசிற் றம்பலசம் பந்தனைச்
சித்தத்துள் வைப்பேன் றினம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

மெய்கண்டதேவர் மெல்லடி வாழ்க.

உ

குருபாதம்.

குறிப்புரை விசேடவுரை.

காப்பு—ஆசீர்வாதம் நமஸ்காரம் வஸ்துநிர்த்தேசம் என்னும் மூவகை மங்கலவாழ்த்தும் அமைந்துள்ள இவ்விநாயக வணக்கம் ஆன்றோர் ஆசாரம் பாதுகாத்தற் பொருட்டும் மாணாக்கருக்கு அறிவுறுத்தற் பொருட்டும் இந்நூல் இனிது முடிந்து இதனை ஓதுவார் சிவஞானசித்தியடைதற் பொருட்டும் முன்னர்க்கூறப்பட்டது. இந்நூலின் வரலாறும் இலக்கணமும் பாடினோர் பாடப்பெற்றோர் பிரபாவமும் பிறவும் முகவுரையிற் கண்டுணர்க.

இந்நூல் கலிவெண்பாவினால் ஆயது. இக்கலிவெண்பாட்டின் சொன் முடிவு வருமாறு:—

அயனும் விண்டுவும் நாடி உணர்வரியோன் ௧, உளங்குன்றான் ௯, எனக்குக் கூட்டும்படிக்கு ௧௨, பூங்கிளியே கேள் ௪௦, கைமானும் ௧௩, ...போரேறும் காந்து ௧௯, தருமைதனில் ௨௦, போர்தாங்கி ௨௧, என்னை அழைத்து அருள்நோக்கம் ஆக்கினான் ௨௨; மோகித்து நின்றேன்; தான் இரங்கி ௨௪, நீ பரிபாகி என்றான் ௨௫; பணிந்தேன் ௨௬; மனமகிழ்ந்து ௨௭, தா என்று நிகழ்த்தினான்; அன்னபடி ௨௮. ஈந்தேன்; தன் இணைமலர் என் தலைவைத்து ௨௯, ஒரு சொல் சொன்னான் ௩௦; நிட்டை எய்தினேன்; மலசத்தி விளிந்து செல விளைந்தது ௩௨; தெய்வம் ௩௩...............பேரறிவு எனை ௧௨௨, பிடித்து முத்தம் வழங்கியது; வருத்தும் என்செய்கேன் ௧௨௩; பித்தானேன் ௧௨௪; கிள்ளையே! நீ கிட்டு கையால் உரை செய்தேன் ௧௨௫; உரைத்தேன்காண் ௧௨௬; (நீ) அண்ணல் சமுகம் அறிந்து நண்ணி அவன் ௧௨௭, தாமரையில் தாழ்ந்து எழுந்து நின்று கற்பகமே ௧௨௮, ...வந்த மருந்தே என்று வாழ்த்தி ஒருவிண்ணப்பம் திருச்செவியில் ௧௪௨, சாற்றி, அவன் வரம் பண்ணிய பின் தீர்த்தனே! ௧௪௩, நின்சபையில் கிளர்ந்ததனால் ௧௪௪, பாசவலையும் கழல இச்சைகொண்டு ௧௪௫, தேம்பி நின்றபோது தேவரீர் நல் இன்பம் அளித்ததனால் ௧௪௬, புசித்து ௧௪௭......மேவி ௧௫௧, இப்புதுமை கண்டோர் செப்பியிட வெப்பமுடன் ௧௫௨, நின்ற தையல உய்யும்........

மாமலையே! கருடு, பேரின்பமும் அளிக்கவேண்டும் என்றுபேசி, துன்பம் நீங்க, சொல் தேரா கருசு, குறியொன்று காட்டுதற்கு, கோவே! கொன்றை வெறியாக்கி கருள, கையில்தா என்று அதனை வாங்கி யான் உய்ய உவந்து வாராய் எனச் சொல் முடிபு கொள்க.

நூல்—(பக். க, க—கூ) பூ என்பது மங்கல மொழி. எல்லாம்வல்ல இறைவன் தமது சிற்சத்தியால் ஆன்மாக்களை உய்வித்தற் பொருட்டுத் தோற்றுவிக்கும் நிவர்த்தி முதலிய கலைகளின் அதிதெய்வமாகிய பிரம விஷ்ணுக்கள் முடியையும் அடியையும் காணுத பெற்றிமையை முன்னர் எடுத்துக்காட்டிச் சிவபெருமானே பரம முதற் காரணர் என்பதை விளக்குகின்றார். இறைவனது அதிஷ்டானத் திருமேனிகளைத் தவிர ஏனைய தேவர்களால் காணமுடியாத பெற்றியர் மூவகை ஆன்மாக்களுள் சகலர்களைக் காத்தற்பொருட்டுப் படர்க்கையில் ஞானசம்பந்த பரமாசாரிய சுவாமிகளாய் எழுந்தருளி வந்து அநுக்கிரகிக்கின்றனர். இதற்குப் பிரமாணம் திருவுந்தியார்—அகளமாய் யாரும் அறிவரி தப்பொருள், சகளமாய் வந்ததென் றுந்திபற, தானாகத் தந்ததென் றுந்திபற என்பது. குருஞானசம்பந்தப் பெருமானே தருமபுர ஆதீனத்துப் பரமாசாரிய சுவாமிகளாய் எழுந்தருளிவந்து மெய்கண்ட பரம்பரையில் இந்த ஞான பீடத்தில் வீற்றிருந்து திருவருட் செங்கோல் நடாத்தி வருவதால், இவ்வாதீனகர்த்தர்கள் தங்கள் ஞானசாரிய அபிஷேகத் திருநாமத்தோடு ஞானசம்பந்த பரமாசாரியசுவாமிகள் என்னும் அபிதானமுஞ் சேர்த்துப் போற்றப்பெற்று வருகின்றனர். இது தொன்றுதொட்டு வருவதோர் சம்பிரதாயம் என்பது இந்நூலாலும் பிறநூலாலும் ஆதீனகர்த்தரவர்களின் ஆட்சியாலும் விளங்கும்.

பூங்கமலம்-சிறசத்தி ஆணையால் திருமாலின் உந்தியிற் பூதத தாமரை. புள்-கருடன். ஊங்கு கீழ்-மேலும் கீழும், முடியும் அடியும். கூவிளம்-வில்வம். காமனை எரித்தது முதலிய வீரச்செயல்களைப் புராண வாயிலாற் கேட்டுணர்க. உகிர்-நகம். சிம்புள்-சரபம். மா மன்-இலக்குமி தங்கிய. சமன்-யமன். வேணி-ஜடை. தேவர்க்கும் எட்டாத மாதேவராயினும் பத்தர்களது பத்திவலையிற் படுவோராதலின், அன்பர் அன்பின் வலையில் அகப்படும் ஓர் வள்ளல் என்றார். தலைமாலை-கற்பகாலத்தில் சங்கரிக்கப்பட்ட பிரமாதிகளின் சிரமாலை. அமரேசன்-

தேவர்களுக்குத் தலைவன். புராதனன்-பழையோன். தாண்டவம்-நிருத்தம், பஞ்சகிருத்திய நடனம். காண்டற்கு அரியான் அநுமேயம் அல்லான் உரைக்கும் அரியான்-பிரத்தியக்ஷம் அநுமானம் ஆகமம் என்னும் மூன்று பிரமாணங்களுக்கும் எட்டாதவன். பரியார்-அன்பில்லாதவர். பரியும்— அன்பு நிறைந்த. ஆயும்-ஆராயும். ஊன்-உடல். கிளியே இயம்பக்கேள் "எம்பிரான் தருமைதனில் ஞானசம்பந்தராய் என்ன ஓர் பேர்தாங்கி" எனக்கூறப் புகுகின்றார். இந்தக் குருஞான சம்பந்தரது பரம்பரையில் எழுந்தருளிய அழகிய திருச்சிற்றம்பல தேசிகசுவாமிகளையும் அவருக்கு முன்னோர்களையும் இந்நூலாசிரியர் இந்நூலகத்துத் துதிக்கும்வண்ணமே இவருக்குச் சமகாலத்தவராகிய தாயுமானவசுவாமி தமது திருப்பாடல் குருமரபின் வணக்கத்தில் "நாளவங்கள் போகாம னன்னெறியைக் காட்டிபெமை-யாளவந்த கோலங்கட்தன்புவைப்ப தெந்நாளோ" என்று துதித்துள்ளார். (பக். ௨, ௧0-௨௫)

காயம்-சரீரம்; பரசரீர மூன்று, சூக்குமசரீரமொன்று, தூலசரீரமொன்று. அசுத்தமாயையில் அநந்த தேவராற் கலக்குண்ட பாகமாகிய காரணசரீரமென்னும் பரசரீரமொன்று; இது ஆநந்தமயகோசமென்னப்படும். விததியாதத்துவங்களாகிய பஞ்சகஞ்சுகமென்னுஞ் சரீரமொன்று; இது விஞ்ஞானமயகோசமென்னப்படும். பஞ்சகஞ்சுகத்திலொன்றாகிய கலையிற்றோன்றிய அவியத்த வியத்த ரூபமாகிய குணசரீரமென்னும் பரசரீரமொன்று; இது மனோமயகோச மென்னப்படும். மனம் புத்தி அகங்காரந் தன் மாத்திரையைந்துமாகிய சமூகஞ் சூக்குமசரீரம்; இது புரியட்டகமெனவும் பிராணமயகோசமெனவும் படும். ஏனையது தூலசரீரம்; இது அன்னமயகோசமென்னப்படும். இவ்வாறு புருடனொருவனே ஐந்து சரீரங்களோடுங் கூடி வினைக்கீடாகப் பிறப்பு இறப்பு அடைவன். பாசம் ஐந்தாவன:—ஆணவம், அறியாமை மிகவுண்டாம்படி ஆன்மாக்கடோறுஞ் சகசமாய் அநாதியாயிருப்பது. திரோதாயி, ஆணவமலத்தோடுங் கூடி நின்று அது பக்குவமாமளவு மான்மாவை மறைத்து அந்தமலத்தைப் பாகம்வருவிப்பது. மாயை, ஆன்மாக்களுக்குத் தனுவாதிகளைக் கொடுத்து மயக்கத்தைச் செய்விப்பது. கன்மம், ஆன்மாக்கடோறும் விரிந்தனுபவமாய் நிற்பது. மாயேயம், ஆன்மாக்களின் சுக துக்க விளைவுகட்கெல்லாம் இடமாய் நின்று அவற்றின் அறிவு இச்சை செயல்களை ஏகதேசப்படுத்துவது. மாயை—சுத்தமாயை

அசுத்தமாயை பிரகிருதிமாயை என மூன்றும். கன்மம்—சஞ்சிதம் பிராரத்துவம் ஆகாமியம் என மூன்றும். அங்கத்தின்மான்—உமாதேவியார். தலைமான்—கங்காதேவியார். ஆணவமலமுடைய விஞ்ஞானகலரைத் தன்மையிலும், ஆணவம் கன்மம் இரண்டனையும் உடைய பிரளயாகலரை முன்னிலையிலும் ஆட்கொண்டருளும் பரமேசன் மும்மலங்களையுமுடைய சகலரில் பக்குவருக்கு இருவினையொப்பு மலபரிபாக முண்டாகிச் சத்திநிபாதம் விளைந்தவழி மானைக்காட்டி மானைப் பிடிப்பது போலக் கடவுள் தம்முருக்கரந்து மானிடச் சட்டை சாததிக்கொண்டு குருமூர்த்தமாயெழுந்தருளி மந்ததரம் மந்தம் தீவிரம் தீவிரதரமறிந்து சமயதீட்சை பண்ணிச சரியை யனுட்டிப்பித்து, விசேடதீட்சை செய்து கிரியா யோகங்களை யனுட்டிப்பித்து, நிருவாணதீட்சை புரிந்து ஞானமனுக்கிரகித்து மும்மலங்களை நீக்க, ஆன்மாக்கள் அழிந்தார்களுமில்லையாய், அந்தச் சிவமுதலானோர்களுமில்லையாய், சிவமுதலின்றிக் காரியப்பட்டார்களு மில்லையாய், அம்முதலுக்கு வேறாயிருந்தார்களுமில்லையாய், கேவல விசிட்ட மறுதலை யத்துவிதங்களைக் கடந்து அப்பதியோடு சுத்தாத்துவித நிலையினை யடைவிப்பர். இதற்குப் பிரமாணம் சிவஞானபோதம் "தம்முதல் குருவுமாய்த் தவத்தினி லுணர்த்த" என்பதும், சிவஞானசித்தியார் "மன்னும் அருட்குருவாகி வந்தவரின் நீக்கி மலம்அகற்றித் தாளுக்கி மலரடிக்கீழ் வைப்பன்" என்பதும், இருபாவிருபஃது "கண்ணுதலுங் கண்டக் கறையுங் கரந்தருளி—மண்ணிடையின் மாக்கண் மலமகற்றும்" என்பதுமாம். கண்டம்—மிடறு. கறை-விஷம். கார்க்கழல்-வீரத்தின் வலிமை வாய்ந்த காலணி, காற்கழல் என்பதும் பாடம். உழுவை - புலி. புண்டரீகக் கண்ணன் - விஷ்ணு. கொன்றை சிவபெருமானுக்கும் செங்கழுநீர் ஆசாரியருக்கும் அவர் மரபினர்க்கும் உரியன.

கண்ணி கசு-முதல் உ௦-வரையில் தருமபுரத்தின் பெருமை கூறப்படுகின்றது. வேதாகமம் வடகலையையும் மூவர்பா முதலியன தென்கலையையும் உணர்த்தும் உக-வது கண்ணியில் மெய்ஞ்ஞானசம்பந்தன் என ஞானசாரியசுவாமிகளின் திருவருள் திருநாமத்தைத் துதிக்கின்றார். குருவின் அருளோக்கம் பெற்ற ஆநந்த பரவசம் இன்ன தன்மைத்தாம் என்று கூறுவது கவனிக்கத்தக்கது. (பக். ரு, உச—ருஎ) பரிபாகி-மலபரிபாகம் உற்றவன். போதம்-தற்போதம். கைவைத்தல்-ஆசாரியன்

செய்யும் பரிசதீட்சை. வேலை-கடல். மால்-மயக்கம், பிரியம். உடல் பொருள் ஆவி தருதல்-தற்சுதந்தரம் இன்றி அவற்றைக் குருவுக்கு அர்ப்பணஞ்செய்தல், இறைபணி நிற்றற்கு முதல் உபாயம். கேட்டுச் சிந்தித்துத் தெளிந்து நிட்டைகூடும் முறை சித்தியாருட் காண்க. ஆணவமலத்தின் சத்தி ஆவாரகசத்தி அதோநியாமிக சத்தி என இரண்டாம். எம்பிரான்......உளங்குன்றான் என்பதுகாறும் பதியியல்பு கூறி அதன்பின்னர்ப்பசுஇலக்கணம் சாற்றினவர் ஈண்டுப் பாசவிலக்கணமும் அதன் நீக்கமும் கூறுகின்றார். பவம்-பிறப்பு. (பக். ௪, ௩௮—௫௧) இங்கு வரும் உருவகங்கள் போற்றத்தக்கன. யான்-தனுகரணம் ஆகிய அகங்காரம். எனது-புவன போகமாகிய மமகாரம். மலினவுடை-தூலம் முதலிய மூன்று சரீரங்கள். நாதங்கடந்த-பிருதிவிமுதல் நாதம் இறுதியாயுள்ள ௩௬ தத்துவங்கள். ஆன்ம தத்துவம் ௨௪, வித்தியா தத்துவம் ௭, சிவதத்துவம் ௫. இவற்றின் விரிவை உண்மை விளக்கத்துட் காண்க. கேதம்-துன்பம். (பக். ௯, ௯௯—௭௯) ஞாதுரு-காண்பான். ஞானம்-காட்சி. ஞேயம்-காணப்படுபொருள். இவை திரிபுடி என்னப்படும்.

சிவஞானத்தால் ஞாதுரு ஞானஞேயங்கள் பொருந்தாவண்ணம் சிவத்தோடு இரண்டறக்கலத்தலாகிய சித்தாத்துவிதநிலை ஈண்டு விவரிக்கப்பட்டது. உதிப்பு ஈறு-பிறப்பு இறப்பு. முத்துலை-தண்ணீர் இறைக்கும் மூன்று துலை. கண்படை-நித்திரை. உளைப்பார்-அழைப்பார். தகர்-ஆட்டுக்கடா. (பக். ௭, ௮௰—௯௩) அரட்டு-பயம். சகலம் கேவலம் சுத்தம் என்ற மூன்று அவத்தைகளை நெஞ்சுவிடுதூது போற்றிப்பஃறொடை முதலியவைகளிற் காண்க. (பக். ௮, ௯௪—௧௰௭) ஆறுவகைச் சமயம் சித்தியார் பரபக்ஷம் முதலிய சித்தாந்த நூல்களுட் காண்க. மடங்கல்-சிங்கம். கஞ்சாசனம்-தாமரையாகிய இடம், மூலாதாரம்முதலியவை. அரவு குண்டலிப்பாம்பு. அத்தாணி-கொலுமண்டபம். (பக். ௯, ௧௰௮—௧௨௪) இரணியம்-பொன். துரியம்-சாக்கிராதி அவத்தைகள் ஐந்தனுள் ஒன்று. (பக். ௧௰, ௧௨௨—௧௩௫) ௧௨௭-வது கண்ணியில் தருமையே அனுக்கிரகஸ்தானம் என்பதைக் குறிக்கின்றார். ௧௨௯-௧௩௮ கண்ணிகள் இவ்வாதீனத்துத் தசாங்கங்களைக் குறிக்கின்றன. மந்திரம்முதலிய ஆறு அத்துவாக்களைச் சித்தியாருட் காண்க. ஐங்கோசம் முன்னர்க்காண்க.

(பக். ௧௭, ௧௩௬—௧௪௬) செங்கோல்-திருவருட்செங்கோல். மாதவர்-உண்மைநெறி விளக்கத்திற்கண்ட தத்துவரூபம் முதலிய தசகாரியங் களை உணர்ந்த தம்பிரான்மார்கள். பஞ்சகலை-நிவர்த்திமுதல் சாந்தியதீதம்வரை உள்ள கலைகள் ஐந்து. (பக். ௧௨, ௧௫௦—௧௫௮) கழுதுபிடியுண்டபேர்-இவர் தன்மையைத் திருவுந்தியார் திருக்களிற்றுப்படியாருட் காண்க. இன்பம் அநுபவம்-முத்தி நிச்சயத்தை ஆராய்ந்து அநுபவிக்கும் சிவபோகம்.

தமிழ்மணங் கமழுங் கமலையம் பதிவாழ்
ஞானசம் பந்தனை வணங்கி
லீனசம் பந்த மில்லைவீ டெளிதே.

பூதியும் புனிதவஞ் செழுத்தும் பொலிக.

பிரதிபேதம்.

கண்ணி.	பாடம்.	பேதம்.
கOகூ	கொப்புழுபகிடத்து	... கொப்பு ளகலிடத்து
ககக	நீங்கி	... நீக்கி
ககஉ	விண்டு கழித்தேறு	... வென்றுகளித் தேறுதற்கு
ககங	மோடியபோ தேறி	... மொட்டியபோ தேறி
ககச	பகட்டுப்	... பகட்டும்
ககரு	பேய்க்கணங்கடுன்னுத்	... பேய்க்கணங் கண்டுன்னுத்
,,	கடந்தசுகமேடை	... கடந்ததூமேடை
ககஎ	வெளியின்வரச்	... வெளியினவாச்
ககஅ	வெய்ப்பின் வருவைப்புப்	... வெய்ப்பினிலே வந்தவைப்புப்
கககூ	மருடன்னை யுதிப்பித்து	... மருட்டன்னை நினைப்பித்து
,,	மறப்பித்து	... மறைப்பித்து
கஉக	மறந் தின்பந்	... மறிந் தின்பந்
,,	உதவுந் தாய்	... உதவு தயா
கஉங	பிடிதது முத்தந்	... பிடித்தமுதந்
கஉசு	வண்ணமற்ற	... வண்மையுற்ற
கஙக	டாறு வகை	... டாறத்து வாக்
,,	வாழவைத்த	... வாழவைக்கு
கஙங	பங்கயன்சேர் பூமினை குந்த	... பங்கயஞ்சேர் பூமிமுதனை
கசரு	சேர்ந்து, வினை	... சோர்ந்து, வலை
கருங	வேமொறிய	... வேமொளிய
கருஎ	வெறியாக்கி	... வெளியாக்கி
கருஅ	கைபிற்றுவென் றதனை	... கைபிலரு ளென்றதனை.